

Na tomhle klukovi a jeho názorech jí však vůbec nezáleželo. Už jen proto, že její zoufalství považoval za hru. Byl skoro stejně krutý jako král, který ji sem zavřel. Otřela si nos do rukávu, popotáhla a pak se před jeho zkoumavým pohledem narovнала.

„Začínám měnit názor,“ řekl. „Možná jsi opravdu čarodějka.“

Zvedla obočí. „To zjistíme. Mám tě proměnit v žábu, nebo v kočku?“

„Rozhodně v žábu,“ nezaváhal ani na vteřinu. „Koček si málokdo všimá. Ale žába? Ta může na další hostině způsobit všelijaké potíže.“ Naklonil hlavu na stranu. „Ale ne. Ty nejsi čarodějka.“

„Potkal jsi jich hodně, co?“

„Jenom si neumím představit, že by kdy nějaká čarodějka vypadala tak uboze a bezmocně jako ty.“

„Nejsem ubohá,“ procedila skrz zatáté zuby. „Ani bezmocná. Kdo jsi vůbec ty? Pokud jsem tě nevyvolala, co tu děláš?“

„Dal jsem si za úkol vědět o všem, co se v tomhle hradě šustne. Blahopřeju. Usoudil jsem, že za to stojíš.“ Pokynul jí stéblem slámy, jako by ji propůjčoval rytířský titul.

„Jsem počtěna,“ zpražila ho.

Chlapec se zasmál a zvedl ruce, snad na znamení míru. „Máš pravdu. Nejsi ani ubohá, ani bezmocná. Asi jsem si to sténání a pláč a všechno to okolo s něčím spletl. Odpuť.“

Mluvil příliš zlehka na to, aby to znělo jako *opravdová* omluva, ale Serilda stejně cítila, jak její hněv vyprchává. Chlapec se otočil a prohlédl si místnost.

„Takže tak. Král duchů zavlekl smrtelnici do hradu a zamkl ji tu. Máš tu hromadu slámy a kolovrat. Je snadné si domyslet, co po tobě chce.“

„Vskutku. Chce si vyrobit pár košíků na uložení příze, kterou si na tom kolovratu upřede. Myslím, že chce začít plést.“

„Potřebuje koníček,“ přisvědčil chlapec. „Unášet lidi a masakrovat magická zvířata nemůže dělat věčně, to po pár stoletích unaví každého.“

Nechtěla, ale nemohla si pomoci. Koutek úst jí cukl téměř do úsměvu.

Kluk si toho všiml a usmál se ještě víc. Všimla si, že má špičáky trochu ostřejší než ostatní zuby.

„Chce, abys upředla zlato ze slámy.“

Povzdychla si a chvilkový humor byl ten tam. „Ano.“

„Proč si myslíš, že to dokážeš?“

Serilda zaváhala, než odpověděla. „Protože jsem mu to řekla.“

Ve tváři se mu mihlo překvapení – tentokrát upřímné. „A dokážeš to?“

„Ne. Vymyslela jsem si takový příběh... to je složité.“

„Ty jsi lhala Králi duchů?“

Přikývla.

„Do očí?“

Znovu přikývla a byla odměněna víc než jen zvědavostí. Chlapec se zatvářil, že to na něj udělalo dojem.

„Jenže,“ pospíšila si Serilda, „on mi doopravdy neuvěřil. V tu chvíli možná jo, ale pak už ne. Tohle je zkouška. A když ji nezvládnu, nechá mě zabít.“

„Jo, o tom už jsem slyšel. Možná jsem poslouchal nahoře na schodech a, upřímně, čekal jsem, že když sem přijdu, budeš se utápět v sebelítosti. Což jsi taky dělala.“

„Neutápěla jsem se!“

„Ty máš svůj názor, já mám svůj. Ale zajímavější mi připadá, že jsi to taky... *zkoušela*.“ Ukázal na kolovrat a na vřetenou s polámanou a svázanou slámou. „To jsem nečekal. Aspoň ne od holky, která z vlastního rozhodnutí není *čarodějnice*.“

Serilda protočila panenky. „Ne že by mi to pomohlo. Neumím sprádat zlato. Nedokážu to.“ Pak ji něco napadlo. „Ale... *ty* ovládáš magii. Nějak ses dostal dovnitř. Můžeš mi pomoci dostat se ven?“

Věděla, že je to jen dočasné řešení. Král duchů si pro ni zase přijde a bylo jasné, že tentokrát své hrozby naplní. A nepřijde si jen pro ni, ale i pro jejího otce a možná pro celý Märchenfeld.

Může to riskovat?

Z klukových rukou zkřížených na hrudi a vrtící se hlavy poznala, že tohle rozhodnutí nebude muset dělat.

„Řekl jsem, že jsem extrémně mocný, ale zázraky nedokážu. Můžu se pohybovat kdekoli po hradě, ale *tebe* nemůžu protáhnout pevnými dveřmi a klíč na odemčení nemám.“

Ramena jí poklesla.